

Arnold Hending (1901-1964): I filmens hus (år ?) (citeret i Kirke og Film, Nr. 5, 20. maj 1952, 7. årgang)

Den tavse muse var engang
de manges hilsen værd.
Det flimred paa den hvide dug
af glimt fra fjern og nær.
Den hele klodes liv var lagt
i billedernes tyste magt –
Og spoler randt med lys og fest –
og stjerneskønhed var vor gæst
i filmens hus.

Nuvel – der var vel gøgl at se –
paa strimler – mellem kunst.
Kritikken gav kun nu og da
det nye spil sin gunst,
men folket rakte frem sin haand
til barnet af teknik og aand –
det yngste træ i kunstens skov.
Thalias søster var hun dog
i filmens hus.

Maaske de ældre vægrer sig
ved biografens dør –
men unge vrimler glade ind
i dag til film – som før.
Her sker det, at et ord en sang
dog ejer lidt af guldets klang,
en tone og et perspektiv –
en anelse af varigt liv –
i filmens hus.

Gaa ikke filmens hus forbi
for gammel fordoms pris.
Her indenfor i salen er
alt – drama og avis.
Her lyder den berømtes røst.
Her smiles fra en palmekyst. –
Den store verden aabnes dig
med skæbneglimt – i suk og leg –
i filmens hus.

Her møder du og jeg maaske
en dag det rette ord.
Her dækkes op – mangfoldig rigt –
det brede kunstens bord.
Her blandes livets mosaik – –
En stjerne staar et øjeblik
og lyser paa din tankes vej.
Her ler og græder du og jeg –
i filmens hus.

Engang var filmen legetøj
og ringe var dens dør.
Nu former filmen sind og vej.
Den svarer – og den spør.
Fuldkommenhedens gyldne dragt
er ikke om dens skuldre lagt –
men det den kan – og det den ved
kan stundom spejle evighed –
i filmens hus.